

תת"ע 2226/05/13 - מדינת ישראל נגד אייל בהרד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2226-05-13 מדינת ישראל נ' אייל בהרד
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אייל בהרד

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק.

נגד הנאשם נרשמה ביום 16.10.12 הודעת תשלום קנס המייחסת לו עבירה של שימוש בטלפון במהלך נסיעה, בניגוד לתקנה 28 (א) לתקנות התעבורה. הנאשם כפר במיוחס לו.

כפי שיפורט להלן, גדר המחלוקת בין הצדדים היא, האם יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בהודעת תשלום הקנס על יסוד מערכת הראיות המפורטת בהודעת תשלום הקנס ואם התשובה לשאלה זו היא בשלילה - האם יש מקום להרשיעו במיוחס לו בהודעת תשלום הקנס בהתבסס על מערכת העובדות לה טוען הנאשם במסגרת הליך ההוכחות. אקדים ואומר כי לטעמי התשובה לשתי שאלות אלה היא בשלילה. טרם שאפרט מסקנותי בהרחבה נציג תחילה את העובדות כפי שהן מתוארות בהודעת תשלום הקנס.

בפרק הנסיבות בדוח ציינה עורכת הדוח כי במהלך סיור שגרתי על רחוב שנקר מצפון לדרום ראתה היא את רכבו של הנאשם כשהוא נהוג על ידי הנאשם על רחוב שנקר מצפון לדרום כאשר עורכת הדוח נוסעת בנתיב הימני, כאמור בדוח, ואילו הנאשם נוסע בנתיב השמאלי. לטענתה, ראתה את הנאשם מחזיק ביד ימין טלפון שחור נייד ומצמיד אותו לאוזנו הימנית. כאשר הורתה עורכת הדוח לנאשם לעצור בצד העביר, לטענתה, את מכשיר הטלפון לידה של הנוסעת לידו (רעייתו). עם זאת מציינת עורכת הדוח בדוח כי "בוודאות הנ"ל הוא שהחזיק בפלאפון עפי השיער שהיה על צבע הגוף השונה ושל הנוסעת". בדוח צוין כי היה מזג אוויר נאה.

במועד ההוכחות ואף לפניו כפר הנאשם במיוחס לו וצוין כי את מכשיר הטלפון החזיקה רעייתו ולא הוא. דברים אלה

נרשמו גם במסגרת דברי הנהג בהודעת תשלום הקנס ("היא החזיקה לי..."). הנאשם הדגיש כי רעייתו הרימה את מכשיר הטלפון לגובה הכתף והוא היה במצב "רמקול" והנאשם היה יכול לשוחח באופן כזה, לטענתו, מבלי לסכן את עצמו או איש מציבור המשתמשים בדרך.

דין והכרעה

ראשית אומר כי לטעמי לא ניתן היה לבסס, על פי האמור בדוח, את הקביעה לפיה הנאשם הוא שאחז במכשיר הטלפון מבלי שיהיה קיים ספק סביר בעניין זה. לצורך כך אין די כמובן בעובדה שעורכת הדוח הודתה בבית המשפט בהגינות כי התבלבלה בציון נתיבי הנסיעה שבהם נסעו היא והנאשם כמפורט בדוח. העיקר בהקשר זה הוא מה שנאמר לפיו עורכת הדוח זיהתה בוודאות כי הנאשם ולא רעייתו הוא שהחזיק בטלפון על בסיס צבע עור או צבע שיער. לצורך קבלת קביעה כה רגישה כזו כאמינה אין די בציונה אלא היה על עורכת הדוח לפרט מאיזה מרחק צפתה במתרחש ברכבו של הנאשם על מנת שתוכל להבחין כראוי בהבדלים בין צבע העור - או צבע השיער - של הנאשם לבין זה של רעייתו. יודגש כי בהרשעה על סמך עדות יחידה נדרש בית המשפט לנקוט משנה זהירות בהערכת ראיות התביעה. נקיטת זהירות כזו בנסיבות המקרה אינה יכולה אלא לעורר ספק בנוגע למידת הדיוק שבזיהוי בשים לב לכך שבמועד דיון ההוכחות נכחה גם רעייתו של הנאשם (אם כי לא העידה) ולא ניכרו לעניות דעתי בין צבע העור או צבע השיער של הנאשם ורעייתו הבדלים כה מהותיים שאפשרו זיהוי מדויק, ודאי לא כאשר הזיהוי נעשה במרחק מסוים ובעת שכלי הרכב מצויים בתנועה או בהמתנה ברמזור.

לאור כל זאת מסקנתי היא כי קיים ספק סביר בנוגע לאשמתו של הנאשם במיוחס לו וזאת בהתבסס על אופן זיהוי הנאשם כמבצע העבירה על פי נסיבות המקרה כפי שאלה תוארו בדוח.

מכאן נפנה לשאלה השנייה והיא האם יש מקום להרשיע את הנאשם במיוחס לו בהודעת תשלום הקנס על יסוד מערכת העובדות החלופית אותה ציין בפרשת הגנתו. כאמור, תשובתי לשאלה זו היא בשלילה וזאת על יסוד הטעמים הבאים: ראשית אומר כי אין חולק כי את תקנה 28 לתקנות התעבורה יש לפרש פרשנות תכליתית המרחיבה את האיסורים הקבועים בה במטרה לשמור על בטיחות עוברי הדרך (ראו: עפ"ת (מח', ת"א) 32659-11-12 שילר נ. מ"י (לא פורסם)). יחד עם זאת, ברי כי על בסיס מערכת העובדות החלופיות שהציג הנאשם הוא החזיק את ההגה בשתי ידיים באופן שנמנעה הסחת דעת הנובעת מן הצורך לתפעל את מכשיר הטלפון כך שהתכלית הבטיחותית העומדת ביסוד תקנה 28 לתקנות התעבורה נשמרת תחת המערכת העובדתית שתיאר הנאשם. יתרה מזו: גם אם נניח, מבלי לפסוק, כי הנאשם לא שוחח בטלפון באמצעות "דיבורית" כהגדרתה בתקנה 28 לתקנות התעבורה הרי הקביעה כי הנאשם עבר עבירה בנסיבות האמורות מובילה לכלל אבסורד פרשני ולפיו כל אימת שהנאשם הנוהג ברכבו משתתף בשיחה הנערכת ברכב הוא עובר עבירה!! כיצד? אם ניטול לדוגמה מצב בו מאן דהוא יושב במושב הנוסע האחורי ומדבר בטלפון באמצעות דיבורית במצב רמקול והנאשם משתתף אף הוא בשיחה הרי שיש בכך, אליבא דמאשימה, משום עבירה. זאת, גם שכל חטאו של הנהג במצב הדברים האמור הוא ההשתתפות בשיחה בעת הנהיגה, דבר שיכול לקרות ואף קורה לא אחת בעת שמספר נוסעים נוסעים ברכב. הנאשם הדגיש כי רעייתו אחזה בטלפון במרחב הנוסע לצד הנהג ולא הניחה את הטלפון סמוך לנאשם. בנסיבות אלה אינני סבור כי ניתן לראות במעשה שנעשה - תחת מערכת העובדות שתיאר הנאשם - כעבירה.

סוף דבר, לאור כל האמור אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מן המיוחס לו.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשע"ד, 29 ינואר 2014, במעמד הצדדים